

Szegedi Ítéltábla

Bf.V.70/2021/25. szám

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, a 2021. április 29. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer birtoklásának büntette miatt Terhelt1 ellen indított büntetőügyben a Kecskeméti Törvényszék 2020. november 10. napján kihirdetett 1.B.428/2019/97. számú ítéletét megváltoztatja a következők szerint:

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 5 (öt) évre enyhíti.

Az eljárás során legfoglalt, a Kecskeméti Törvényszék Gazdasági Hivatala által Bj.II/9/2019. tételszám alatt bevételezett, jelenleg az ügy iratai között kezelt ... sorozatszámú montenegrói honosságú forgalmi engedély elkobzását mellőzi, e bűnjelet a Külügyminisztérium Konzuli Főosztálya útján megküldi az okmányt kiállító hatóság részére.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Az ítéltábla a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe számítani rendeli az elsőfokú ítélet hozataltól a mai napig a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt is.

Kötelezi a vádlottat az elsőfokú ítélet kihirdetését követően felmerült 48.577,- (negyvennyolcezer-ötszázhetvenhét) Ft megfizetésére az állam javára.

A másodfokú eljárásban felmerült 128.288,- (egyszázhuszonnyolcezer-kettőszáznyolcvannyolc) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A vádlott tényleges tartózkodási helye: Állampusztai Országos Büntetés-végrehajtási Intézet.

I n d o k o l á s

[1] Az első fokon eljáró Kecskeméti Törvényszék a rendelkező részben megjelölt ítéletével Terheltl vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer birtoklásának büntetésében [a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (a továbbiakban: Btk.) 178. § (1) bekezdés 5. fordulat, (2) bekezdés c) pont]. Ezért 6 év 10 hónap börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 7 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte. Megállapította, hogy a vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható legkorábban feltételes szabadságra. A szabadságvesztés tartamába beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt, döntött az eljárás során lefoglalt bűnjelek további jogi sorsáról, illetőleg a bűnügyi költség viseléséről, utóbbiból a vádlottat 2 866 473 Ft megfizetésére kötelezve.

[2] Az ítélet ellen a nyilatkozattételre fenntartott három munkanapi határidőn belül egyrészt az ügyészség jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, súlyosítás, a kiszabott szabadságvesztés és a kiutasítás büntetés hosszabb tartamban történő megállapítása érdekében. Indokai szerint a vádlott által célba juttatni kívánt kábítószer mennyisége miatt a cselekmény kiemelt társadalomra veszélyességű, mivel az a különösen jelentős mennyiség alsó határát többszörösen meghaladta, a hasonló elkövetési magatartással megvalósított cselekmények helyi szinten nagy mértékben elszaporodtak, valamint a vádlott személyében rejlő fokozottabb társadalomra veszélyesség is szükségessé teszi súlyosabb szabadságvesztés és ahhoz igazodó mértékű kiutasítás kiszabását, mert a büntetési célok csak így érhetők el (Bács-Kiskun Megyei Főügyészség B.368/2019., elsőfokú irat 110. sorszám).

[3] Másfelől a vádlott és a védő is jogorvoslással élt a határozattal szemben. A vádlott fellebbezésének írásbeli indokolásában a kiszabott szabadságvesztés enyhítését indítványozta akként, hogy feltételes szabadságra bocsátásával a kiutasítás büntetés végrehajtása mihamarabb elkezdődjön. Ezen felül sérelmesnek találta a DNS minták szakértői vizsgálatával összefüggésben felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezését, valamint gépjárművének elkobzását is, utóbbit arra alapította, hogy a jármű gyári eredetű, és azon nem történt semmilyen átalakítás. Ezúttal is vitatta bűnösségét a terhére rótt cselekményben (törvényszéki iratok 102. sorszám).

[4] A védő elsődlegesen a tényállás megváltoztatása és a vádlott felmentése, másodlagosan teljes megalapozatlanság miatt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása, harmadsorban enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést szintén a nyilatkozattételi határidőn belül (101. sorszámú utóirat).

[5] A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség a Bf.328/2019/41. számú átiratában az ügyészségi fellebbezést indokai alapján fenntartotta – azzal a pontosítással, hogy a kiutasítás tartamának

súlyosítására irányuló indítvány önálló, nem pedig a szabadságvesztés súlyosítását célzó jogorvoslati kérelemhez igazított –, míg a vádlott és a védő fellebbezését alaptalannak írta le. Észrevételei szerint a védelmi fellebbezések iránya miatt teljeskörű felülbírálat érvényesül, ennek megfelelően a törvény előírásait követve kitért arra, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le eljárását. Alapvetően az ítéletben megállapított tényállást is megalapozottnak tartotta, mely csupán annyival igényel helyesbítést, hogy a lefoglalt kábítószer mennyiségével és százalékos kifejezésével kapcsolatos hivatkozásokat a határozat jogi indokolásának kell tartalmaznia, ezért e szövegrészek tényállásból való kiemelése indokolt. Ezzel együtt a megállapított tényállásból a törvényszék helytállóan következtetett a vádlott bűnösségére, illetve a cselekmény minősítése is törvényes, az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokból a vádlott védekezésével szemben helytálló jogi következtetést vont a vádlott tudattartalmára is. Az első fokon feltárt bűnösségi körülmények körét teljesnek jelölte, egyetértve a törvényszékkel abban, hogy a büntetési célok csakis szabadságvesztés kiszabásával érhetők el.

[6] Ellenben annak az álláspontjának adott hangot, hogy a súlyosító és enyhítő körülmények nem a tényleges nyomatékuknak megfelelően kerültek értékelésre, mely aránytalanul enyhe büntetés kiszabását eredményezte. A kiemelkedő tárgyi súlyú bűntett, a lefoglalt kábítószer mennyisége megfelelő értékelésével az irányadó középértékhez jobban közelítő szabadságvesztés kiszabása indokolt, ezen felül a vádlott erkölcsi és jogi normákat súlyosan sértő magatartása miatt az országban tartózkodása sem kívánatos, a büntetési célok hosszabb tartamú, a törvényi maximumot jobban közelítő kiutasítással érhetők el. Az elsőfokú ítélet eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot meghatározó rendelkezését nem támadta, és alapvetően egyetértett a határozat járulékos rendelkezéseivel is.

[7] Mindezekre figyelemmel a fellebbviteli főügyészség – a védelmi jogorvoslatok alaptalan voltára utalva – arra tett indítványt, hogy az ítéltábla az elsőfokú határozat megváltoztatásával a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés és kiutasítás tartamát súlyosítsa, a lefoglalt gépjármű forgalmi engedélyének elkobzására vonatkozó rendelkezést mellőzze azzal, hogy az okmányt kiállító hatóságnak való megküldése indokolt, egyebekben pedig a törvényszék ítéletét hagyja helyben.

[8] A másodfokú bíróság kezdetben a fellebbezések elbírálására a büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény (a továbbiakban: Be.) 598. § (4) bekezdése alapján tanácsulást tűzött, miután azonban a védő nyilvános ülés tartására irányuló kérelmet terjesztett elő (másodfokú iratok 9. sorszám), ennek megfelelően a Be. 598. § (2) bekezdésében foglaltakat szem előtt tartva nyilvános ülés kitűzéséről rendelkezett.

[9] A Be. 599. § (1) bekezdése alapján megtartott nyilvános ülésen, valamint fellebbezésének a Be. 584. § (6) bekezdése szerinti részletes indokolásában (22. sorszámú utóirat) a védő a perorvoslat irányát már csak az enyhítés körében tartotta fenn, előadva, hogy álláspontja szerint a törvényszék által figyelembe vett enyhítő körülmények – a bekövetkezett időmúlás, az elhúzódó büntetőeljárás hatálya alatt állás, a vádlott által letartóztatásban töltött idő és kiskorú gyermekekről való gondoskodási kötelezettség – az első fokon nem értékelt

körülményekkel, így a vádlott megromlott egészségi állapotával, rendezett családi viszonyaival együtt elvezethetnek a kiszabott büntetés lényeges enyhítéséhez. Ezt indokolja az is, hogy a vádlott a másodfokú eljárásban már nem vitatja a terhére rótt bűncselekmény elkövetését, bűnösségét beismeri, az általa megvalósított bűncselekményt megbánta, mely ugyancsak nyomatékos enyhítő körülményként jelentkezik.

[10] Terhelt1 vádlott a védője útján az ítéltáblához eljuttatott írásbeli beadványában (22. sorszámú utóirat melléklete), valamint az utolsó szó jogán beismerte a bűncselekmény elkövetését, jelezve, hogy azt megbánta, sajnálkozását fejezte ki és bocsánatot kért amiatt, hogy cselekménye hosszú büntetőeljárást eredményezett. Hivatkozott továbbá rendezett családi körülményeire, életvitelére, valamint előadta, hogy egyetértve védőjével jogorvoslatát kizárólag a szabadságvesztés enyhítésére irányulóan tartja fenn, mihamarabb gondoskodni kíván kiskorú gyermekeiről.

[11] A védelmi fellebbezés – a szabadságvesztés enyhítését illetően – alapos, míg az ítéltábla az ügyészégi perorvoslatot nem találta megalapozottnak.

[12] A másodfokú bíróságnak a felülbírálat során mindenekelőtt annak terjedelméről kellett állást foglalnia. Habár a vádlott és védője a másodfokú eljárásban már kizárólag az enyhítést célzó jogorvoslati irányt tartották fenn, a fellebbviteli főügyészség átiratában pedig kifejezetten azt jelezte, hogy a vádhatóság fellebbezése a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja szerint került bejelentésre, az ítéltábla mégsem tartotta lehetségesnek a Be. 590. § (3) bekezdésében írt korlátozott felülbírálat elvégzését.

[13] Utóbbi törvényhely értelmében, ha a fellebbezést *kizárólag* az 583. § (3) bekezdése alapján *jelentették be*, akkor nyílik lehetőség a másodfokú bíróság számára az ítélet csak a fellebbezéssel sérelmezett rendelkezésének, részének a felülbírálatára. Adott esetben azonban a jogorvoslatok bejelentésekor a védő támadta a bűnösség megállapítását, illetőleg a tényállás megalapozottságát, és önállóan előterjesztett fellebbezésében a vádlott is vitatta, hogy büntetőjogi felelősség terheli, következésképp az ítéltábla álláspontja szerint a törvénynek megfelelően, a bejelentett fellebbezések tartalmához igazodóan a Be. 590. § (1)-(2) bekezdése szerinti teljeskörű felülbírálat elvégzésének volt helye, mely egyébként főszabály a büntetőeljárás törvény rendszerében.

[14] A revízió ezért kiterjedt az eljárási szabályokon túl a tényállás megalapozottságára, a bűnösség megállapítására, a cselekmény jogi minősítésére, a büntetés kiszabására, az indokolás helyességére és emellett az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező rendelkezésekre is.

[15] A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le, és nem vétett olyan abszolút,

illetve súlyos relatív eljárási hibát, amely az ítélet hatályon kívül helyezését eredményezte volna [Be. 608. § (1) bekezdés a)-h) pont, Be. 609. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a)-d) pont]. Valójában az elsőfokú bíróság eljárására kifejezetten a gondos, szakszerű pervitel volt a jellemző.

[16] A törvényszék ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, és megalapozott tényállást állapított meg, amely a Be. 591. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[17] Szemben a fellebbviteli főügyészség észrevételével, az ítéltábla helytállónak találta, hogy a tényállás tartalmazza az ország területére behozott kábítószer mennyiségét, hatóanyag tartalmát. A vád tárgyát képező kábítószer birtoklásának elkövetési tárgya ugyanis a kábítószer, mely egyben – az elkövetési magatartás mellett – része a történeti tényállás objektív elemeinek. A kábítószer megállapítható mennyisége, hatóanyag tartalma olyan ténykérdésnek minősül, amelynek döntő hatása van a jogkérdésre is, ezáltal minősülhet a vád tárgyát képező cselekmény a közegészség elleni büntett súlyosabb eseteként. Tehát a jogi indokolás körébe valójában csak az ebből való jogi következtetés levonása tartozik, nevezetesen az, hogy e hatóanyag tartalom alapján a bűncselekmény hogyan minősül. Ez tényállástani perjogi kérdés a Be. 561. § (3) bekezdés c) pontja szerint. A tényállás ugyanis maga a múltban történt és a bíróság által igazoltnak talált történés, cselekvőség (objektív tények) és az elkövetőnek a cselekményhez fűződő pszichés viszonya (történeti tudati tény). Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor a tényállásban jelölte meg a hatóanyag tartalmát, ezért a fellebbviteli főügyészség érvelése e körben nem volt alapos. Töretlen ugyanis abban a Kúria iránymutatásainak is megfelelően a bírói gyakorlat, hogy a hatóanyagtartalom – nem vitásan a minősítést meghatározó – ténykérdés és a tényállásba tartozik. Ettől eltérő ítéletszerkesztési gyakorlattal az ítéltábla tanácsa nem ért egyet. Érdemi kérdéseket viszont mindez nem érint, mert abban is egységes a gyakorlat, hogy az ítélet részét képezik azon ténymegállapítások is, melyeket a bíróság nem a történeti tényállásban, hanem a határozat más részében szerepeltet.

[18] Ennek megfelelően az ítéltábla álláspontja szerint helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor az említett mennyiséget a Be. 561. § (3) bekezdés c) pontja szerint a (történeti) tényállásban rögzítette.

[19] Az elsőfokú bíróság az ügy helyes eldöntése szempontjából lényeges bizonyítékokat megvizsgálta, azokat egyenként és összességében okszerűen, a logika szabályai szerint értékelte. Körültekintően vizsgálta a vádlott védekezését, vallomásának tartalmát összevetette mind a terhelő, mind a mentő tartalmú bizonyítékokkal. Részletesen indokolta, hogy a vádlott többször megváltoztatott, a felmerült ellentmondásokra magyarázattal nem szolgáló védekezését miért nem fogadta el, és mely bizonyítékok értékelésével, valamint milyen ténybeli következtetéssel alakult ki az a meggyőződése, miszerint a vádlott a magyar-szerb határ átlépésekor tudott arról, hogy az általa vezetett gépkocsi üzemanyag tartályában nagy mennyiségű kábítószer van elrejtve. Gondosan elemezte és meggyőző okfejtéssel fogadta el ebben a körben a pénzügyőr tanú vallomását, a gépjármű átvizsgálását végző rendőrtanúk

részéről elmondottakat, és az általuk elvégzett szemle jegyzőkönyvben rögzített – fényképfelvételekkel is dokumentált – megállapításokat, a telefonos híváslisták kiértékelésének adatait, az egyéb releváns okiratokat, különösképp pedig az igazságügyi műszaki szakértői véleményben foglaltakat, és a szakértő tárgyaláson adott szóbeli vélemény kiegészítését. Ebben a körben az ítéltábla mindenben osztotta az elsőfokú bíróság által kifejtetteket (ítélet 4-9. oldal).

[20] Az elsődleges okként bejelentett, felmentésre irányuló védelmi fellebbezések az elsőfokú bíróság okszerű bizonyítékértékelő tevékenységét támadták, ami a tényálláshoz kötöttség elvéből következően eredményre nem vezethetett. Megalapozatlansági ok hiányában a tényálláshoz kötöttség elve érvényesül, azaz a ténybeli hiba hiánya kizárja a sérelmezett ítélettől eltérő tényállás megállapítását a másodfokú eljárásban. Ennek elvi indokát a Be. 167. § (3)-(4) bekezdése adja, ami szerint a bizonyítás eszközeinek és a bizonyítékoknak nincs a törvényben előre meghatározott bizonyító ereje, a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességében szabadon értékeli, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg. Ezáltal biztosított a bizonyítékok hitelt érdemlőségének meggyőződés szerinti, szabad értékelése és védett mikénti értékelése (Kúria Bhar.III.1201/2018/10.).

[21] Megjegyzendő, hogy a másodfokú perben már a vádlott és a védő sem vitatta a bűnösség megállapítását.

[22] Szükséges kitérni arra, hogy a vádlott által a másodfokú eljárásban csatolt „beismerő vallomás” bizonyítékként értékelésére nem kerülhetett sor, mert a tényállás megalapozottságára tekintettel nem tette indokolttá eltérő tények megállapítását, e célból bizonyítás felvételét. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás helyességének alátámasztására e vallomás alkalmas lenne, ilyen okot viszont a Be. 594. § (1) bekezdésében foglaltak nem tartalmaznak a másodfokú bizonyítás szükségességére nézve, utóbbi csak megalapozatlansági hiba észlelése esetén rendelhető el. Annak viszont nem mutatkozott akadálya, hogy a vádlott beismerő nyilatkozatát az ítéltábla a később kifejtettek szerint a bűnösségi körülmények között értékelje.

[23] Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásról okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és a cselekménye minősítése is megfelel az anyagi jog szabályainak. A vádlotti cselekvőség a Btk. 178. § (1) bekezdés 5. fordulata és a (2) bekezdés c) pontja szerint a különösen jelentős mennyiségű kábítószer birtoklásának büntette kábítószer behozatalával elkövetett törvényi tényállását valósította meg. Az irányadó tényállás szerint bizonyított, miszerint a vádlott mindenképpen tudomással bírt arról, hogy illegális anyagot, nagyobb mennyiségű kábítószerrel kell átvinnie elrejtve a határon. Az elkövető tudatának pedig arra kell kiterjednie, hogy az elkövetés tárgyát képező anyag kábítószer, vagy akár az is lehet. Nem kell azonban tisztában lennie a kábítószer konkrét fajtájával, összetételével, pontos mennyiségével, elegendő, ha arra kiterjed az eshetőleges szándéka, hogy az a kábítószer fajták körébe tartozik és számottevő mennyiségű.

[24] A büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen tárta fel, melyek azonban kiegészítendők azzal, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekményt a másodfokú eljárásban beismerte, megbánó magatartást tanúsított, ezen felül az elsőfokú ítélet meghozatalától számított további időmúlás, az, hogy mindvégig előzetes fogvatartásban volt, melynek során nem cáfolhatóan egészségi állapota romlott. Emellett az ítéltáblának figyelembe kellett vennie azt is, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem ismeri, ezért külföldi állampolgárként letartóztatása alatt, illetve a kiszabott szabadságvesztés büntetés végrehajtása során olyan többlethátrányokkal kell számolnia, ami miatt a szabadságvesztés büntetés kiállása számára az átlagosnál lényegesen nehezebb.

[25] Az ítéltábla mindezeket – az első fokon már feltárt súlyosító és enyhítő hatással járó körülmények együttes értékelésével – további olyan nagy nyomatékkel bíró enyhítő körülményként vette figyelembe, mely alapján úgy ítélte meg, hogy az első fokon kiszabott szabadságvesztés lényeges enyhítése szükséges. A szabadságvesztésnek a büntetési tételkeret törvényi minimumában meghatározott 5 évi tartama felel meg a büntetési céloknak, ami tetterányos és összhangban áll az egyéniesítés követelményeivel is. A kiutasítás kiszabására, tartamának meghatározására viszont mindenben a törvényi szabályozás szerint kerül sor. A védelmi fellebbezés tehát az említettek erejéig vezetett eredményre, míg a súlyosításra irányuló ügyészégi fellebbezés nem foghatott helyt.

[26] Az ítélet egyszerűsített felülvizsgálat tárgyában hozott rendelkezései közül az eggyel enyhébb végrehajtási fokozatot megállapító, a feltételes szabadságra bocsáthatóság időpontjával, az előzetes fogvatartás beszámításával és bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezések maradéktalanul megfelelnek az irányadó és az elsőfokú határozatban hiánytalanul felhívott jogszabályi rendelkezéseknek.

[27] Az eljárás során törvényesen, a nyomozás érdekeit szem előtt tartva került sor a lefoglalt bűnjelek hemogenetikai, nyomszakértői vizsgálatára is, következésképp az ezzel kapcsolatban felmerült költség a Be. 574. § (1) bekezdése értelmében a bűnösnek talált vádlottat terheli, függetlenül a bizonyítás eredményétől, mely költség egy részének megfizetése alól a törvényszék méltányosságot gyakorolva mentesítette is a vádlottat.

[28] Ezen felül a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül használt, tulajdonában álló gépkocsi elkobzása az elsőfokú határozatban is felhívott Btk. 72. § (1) bekezdés a) pontja alapján a törvény erejénél fogva kötelező, mely mérlegelést nem tűrő kérdés, és független attól, hogy átépítve vagy átalakítás nélkül történt meg a jármű felhasználása a bűncselekmény elkövetéséhez. A vádlott fellebbezésében foglaltakat ezért a járulékos kérdésekben nem találta alaposnak az ítéltábla.

[29] A fellebbviteli főügyész észrevétele viszont helytálló volt abban a tekintetben, hogy a gépjármű szintén bűnjelként lefoglalt forgalmi engedélyének elkobzása téves, mert utóbbi rendelkezés nem felel meg a lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének,

nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet irányadó szabályozásának. Ezért az ítéltábla a – helyesen – *montenegrói* honosságú forgalmi engedély elkobzásának mellőzése mellett e Rendelet 88. § (4)-(5) bekezdésében írtaknak megfelelően az okmány megküldéséről rendelkezett a Külügyminisztérium Konzuli Főosztálya útján a kiállító montenegrói hatóság részére.

[30] A kifejtettek alapján a Szegedi Ítéltábla a Kecskeméti Törvényszék ítéletét a Be. 604. § (1) bekezdés b) pontja és a 606. § (1) bekezdése alapján a szükséges körben megváltoztatta, míg további rendelkezéseit a Be. 604. § (1) bekezdés a) pontja, és a 605. § (1) bekezdése értelmében – helyes indokainál fogva – helybenhagyta.

[31] A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetését követően előzetes fogvatartásban töltött további idő beszámítására vonatkozó rendelkezés a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdésén alapszik.

[32] Az elsőfokú ítélet meghozatalát követően a lefoglalt gépjármű tárolásával kapcsolatban további költségek merültek fel, melyről a törvényszék már nem tudott rendelkezni, ezért arról a másodfokú bíróság határozott, és a Be. 574. § (1) bekezdése alapján kötelezte a vádlottat ezen állam által előlegezett költség viselésére (költségjegyzék 68., 69., 70. tételei), míg a másodfokú eljárásban fordítás és tolmácsolás címén felmerült bűnügyi költségről a Be. 576.§ (1) bekezdés b) pontja figyelembevételével döntött.

[33] A másodfokú bíróság a vádlott fogvatartásának helyében – mint tényleges tartózkodási helyében – bekövetkezett változást a Be. 604. § (3) bekezdés c) pontja alapján rögzítette jelen határozatában.

Szeged, 2021. április 29.

Dr. Balla Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr. Bakó József s.k. előadó bíró, Dr. Háger Tamás s.k. bíró

Záradék: A Kecskeméti Törvényszék 1.B.428/2019/97. számú ítélete az ítéltábla jelen határozatával jogerős.

Szeged, 2021. április 29.

Dr. Balla Lajos s.k.
a tanács elnöke